

πού μας κάνεις και ξεχνούμε δυστυχώς ἀνηλέστους...
 Π.—Θεός σωρέσει και τόν Μπίσμαρχ...
 Φ.— Και τόν Μόλτκε...
 Π.— Θεός σωρέστους.

Φ.— Σ'ἀγάπη κι'ό Φασουλής...
 χάρη, τ'όγκο προσφιλής,
 πούχεις πάντοτε γιά'μας ἀθεράπευτο μεράκι
 και σημάεις γαλανιάς πέφτου εμπροστά μας ράκη,
 και μάς κάνεις νά περνούμε τόσας ώρας ευχέρστους.
 Π.—Θεός σωρέσει και τόν Μπίσμαρχ...
 Φ.— Και τόν Μόλτκε...
 Π.— Θεός σωρέστους.

Φ.— Χαίρετε, καλοί μου Γάλλοι...
 σεις εδείξατε και πάλι
 μία σπουδαία προστασία,
 και γινήκατε θυσία.

Ήγάτε τους Κριτικούς μέσα'στο θαρραλωτό σας
 μέ περιποιήσεις τόσας,
 και τούς'βάλτε νά φαν τὰ καλλίτερα φαγητά
 και νά πιούν ά θύτρ σαντέ και'στης Φράντζας τήν ύγειά.

Ή Γαλλία δημοκράτει του Μαρόκου, του Κογκό,
 τώρα τους Σατωβριάνδους περιγέλας και τους Ούγγω,
 και γιά σκληρούς κι'αδυνάτους κάνεις πάντα τόν μοιγαγύ.

Τώρα θέλεις Όδαλική και Τουρκάλα νά φαγής,
 και τὸ φέσι προσκυνεῖς,
 και πατούσας πασιμουδιῶν
 τῶν Χανουμῶν των Χαρεμιῶν.

Σ'έξυμνομεν μέ σπονδεῖους, σ'έξυμνομεν μ'ἀνακταίσι σου.
 Π.—Θεός σωρέσει και τόν Μπίσμαρχ...
 Φ.— Και τόν Μόλτκε...
 Π.— Θεός σωρέστους.

**"Γυμνος γιά τήν Ἀλβείνα,
 πούνας φίλη'στόν αἰώνα.**

Π.— Μά κι'έγω τῆς Ἑγγλιτέρας,
 προσφιλοῦς φιλελευθέρας,
 κάνω μία πατινάδα,
 πού, καθὼς καθένας ζερεῖ,
 εἶναι πρώτη φιλενάδα
 πού'δικού μας τοῦ Λευτέρη.

Ή Ἄγγλία μας προσταίει, πού δεν θέλεις τήν ρομάντζα,
 κι'εβόησες τήν Φράντζα
 γιά τὸ δύστυχο Μαρόκο,
 και μαζί της κάνεις μπλόκο
 μέσ'στης Κρήτης τὰ νερά,
 χάρη, θαλασσῶν κυρά.

Σέ γεραίρομεν κι'έμεῖς...
 χάρη, Λαίδη, χάρη, Μίς.
 Γιά τους πόθους ἀλυτρώτου δευτερόλεπτο μὴ χάνης,
 και ποτὶ σου μὴν ξεχάνης
 τὸ σωτήριόν σου ρήμα
 πῶς ὁ χρόνος εἶναι γρήμα.

Τούτο ρήμα κάθε χώρας κρατικῆς ὑπερηφάνου...
 χάρη, Λαίδη κι'Όδαλική,
 πίνε μπράντι, θερμού, οὐίσκου,
 στήν ὕγειά του Σουλτάνου.

Σ'άγλις μὴ ἀκούς Ρωμηῶν,
 και σ'όντάδες Χαρεμιῶν
 τὸ συμφέρον σου τραχοῦδα,
 και φεραμίρις τήν Σούδα.

Κι'άν ἐκ πάθος πρὸς τὰς Σούδας πυρπολήσει διαπύρου,
 ελα νά σοῦ γίν'ἡ χάρης
 και γιά κτήμα σου νά πάρης
 και τήν Σούδα τοῦ Φαίηρου.

Δύο Σούδας διακόμιους ἐβγαλε τῆς γῆς ἡ σφαίρα,
 τήν μὲν πρώτην εἰς τήν Κρήτην, και τήν ἄλλην εἰς τὸ πέρα.
 Γιά τήν μία ξεκινουῦν Βρεττανῶν βροντώντας στόλοι,
 γιά τήν ἄλλην, πούναι τρέλλα,
 καθὲ τόσο σῦρε κι'ελα,
 σύστασις ἐπιτροπῶν και κολόνις τοῦ Μανώλη.

Μέ τούς στόλους σου και πάλιν, Ἑγγλιτέρα μας, κινήσου,
 και τούς Κρήτας βουλευτάς
 κρέμαστους σὲν πειρατάς,
 ὅπως και τούς ριζοσπάστας τῆς παλῆρας τῆς Ἐπτανήσου.

Μέ λίρας οὐρῶν
 ὁ χρόνος ζερεῖ,
 κι'έγω μ' Ἀγγλικῆν
 βοῦ προφοράν:
 Γκότ σέβι δι Γκρέυ,
 Γκότ σέβι δι Κήν.